

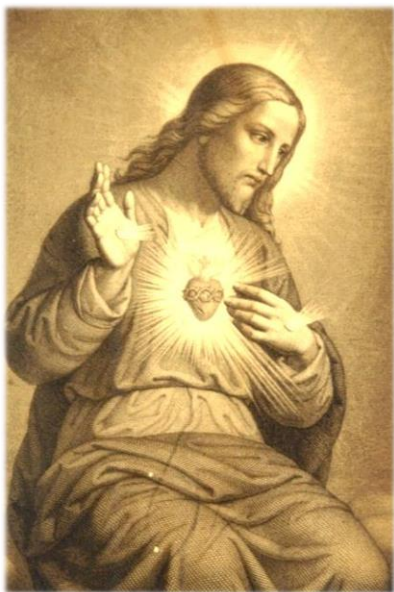
Prvi petak

preuzeto iz knjižice „Veliko obećanje“, Šibenik 1984.

*Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.*

NOVI VINODOLSKI

Hoću li se spasiti ili ću se izgubiti?

Jesi li pobožni čitatelju, ikada gledao, kako se dječica zabavljaju čupajući listiće cvijeća da im pokaže budućnost? Eno ti, na primjer, one djevojčice koja želi znati hoće li poći u raj ili u pakao. Kako iskine i baci koji bijeli listić, ona ponavlja: Raj!... Pakao!... Raj!... Pakao!... sve dotle, dok se ne zaustavi na posljednjem koji će kazati svoju strašnu riječ. Ako joj je sreća bila sklona i poklonila joj, uz tako malu cijenu, Raj, ona se veseli i klikće od radosti; ali ako se, naprotiv, nevini cvijetić usudio da ju osudi na pakao, tada se dijete buni i ljuti i započinje igru s drugim cvijetom sve dotle, dok ne dobije odgovor koji želi.

Pa dobro, zar se i naš život ne bi mogao usporediti s cvijetkom koji mi čupkamo dan po dan, sve dok se, pokošeni kosom smrti, ne nađemo pred božanskim Suceom, koji će nad nama izreći nepromjenjivu osudu: ili raj ili pakao? Znamo dobro, da kad se djeca pitaju o svojoj sudbini na način koji smo već spomenuli, da je to igra i da se sudbini ne daje druga važnost negoli kao igri. Ali smijemo li mi svoj život smatrati kao prostu igru ili kao neku zabavu? Zar nas vjera ne uči, da je nama život velika dužnost, pun najstrašnije odgovornosti? Da između svih stvari koje smatramo važnim na zemlji, ima jedna koja je za svakoga apsolutno nužna, štoviše, koja je jedina neophodna, a ta je: spasiti svoju dušu? Jesmo li ikada na to mislili ozbiljno? Ako jesmo, da li smo se onda iskreno zapitali: „Hoću li se ja spasiti, ili ću se možda izgubiti? Hoću li jednog dana biti kao anđeo obučen u svjetlo i neumrlu dušu u Raju, ili ću biti kao sotona okružen vatrom i u vječnim mukama u paklu?“

Pa dobro, Isus sa svojim „Velikim Obećanjem“ oslobađa nas te strašne neizvjesnosti i daje nam ovo utješno obećanje: „*Imat ćeš milost konačne ustrajnosti, to jest: spasit ćeš se i otići u Raj, ako se pričestiš devet puta, u devet prvih petaka, za devet mjeseci uzastopce.*“

Evo, dakle, Isus u ovom času stavlja u tvoje ruke „Ulaznicu u Raj“ i daje ti „Zlatan ključ“, koji će ti jednog dana otvoriti rajska vrata. Do tebe je da se okoristiš ovom zaista izvanrednom milošću koju ti nudi Njegovo Milosrdno Srce.

Oduševljen ovim osjećajima, pristupi s velikom vjerom svetoj Pričesti i pobožno ponovi ovu

molitvu:

O preslatko Srce Isusovo, koje si otkupilo bijednu moju dušu cijenom svoje božanske Krvi, daj mi da dobro shvatim, kolika je dragocjena milost koju mi hoćeš dati s tvojim „*V e l i k i m O b e ć a n j e m*“, da svladavši sve zapreke koje će mi sotona pokušati podmetnuti, uzmognem s pravom *v j e r o m*, *l j u b a v l j u* i duhom *z a d o v o l j š t i n e* primiti ovih *d e v e t P r i č e s t i*, da živim kao pravi kršćanin i tako osiguram spasenje svoje duše. Presveto Srce Isusovo ja vjerujem u tvoju ljubav prema meni, i siguran sam da me nećeš zapustiti. Amen.

Isus se prikazuje na oltaru, pred svim pukom, kao malo Dijete

Pročitaj, moj pobožni čitatelju, ovo čudo koje je učinila neizmjerena Ljubav tvog Boga, da bi, dok primaš svete Pričesti u ove prve petke, uvijek bila u tebi živa vjera u stvarnu prisutnost Isusovu u Svetoj Hostiji.

20. travnja 1905. – kako su onda javljali španjolske novine – prikazao se Isus Djetesce u španjolskom gradu Manzenedi pred čitavim narodom.

U crkvi redemptorista upravo su završavale duhovne vježbe svečanim obredom zadovoljštine. Župnik Don Petar Rodriguez izložio je Presveti Sakramentat i veliko mnoštvo pobožna svijeta, poslije presvetog Ružarija, slušalo je propovijed oca Mariscalá, jednog od misionara.

Najednom, propovjednik nenadano presta govoriti jer je narod obuzela neka tajanstvena uzbuna. Oni koji su sjedili digli su se na noge, popeli se na klecala i klupice; a drugi se izdizali navrh prstiju da bolje vide, dok je čitavom crkvom

šumorio neki mukli šapat. Propovjednik nije znao kako da to protumači, pa opomenu slušateljke da ne povrjeđuju štovanje koje su dužni dati veličanstvu Boga prisutna u klanjanju vrijednoma Sakramentu, i postiže da se za nekoliko trenutaka ljudi malko umire.

Ali eto, neka djevojčica od sedam godina, svojim srebrnim glasićem stane vikati: „Hoću i ja vidjeti Djetešce!“

Na taj poklik vjernici se više nisu mogli suzdržati. O. Mariscal se okrenu prema oltaru kamo su bile uprte oči sviju, pa i on ugleda veliko Čudo koje je bilo tako duboko potreslo sav onaj narod.

I župnik klečeći pred oltarom, promatrao je sav zanesen ono slatko viđenje. Na mjestu Pokaznice, vidjelo se Djetešce, kojemu bi bilo oko šest ili sedam godina, obučeno u odijelo bjelije od snijega, kako se milo smiješi vjernicima i pruža ručice prema njima. Sa božanskog lica, svega prelivena čarobnom ljepotom, strujale su zrake žarkog svjetla, a njegove oči sjale se kao dvije zvijezde. Na prsima se mogla opaziti rana, iz koje je curio mlaz krvi i silazio niz bijelu haljinu bojeći je crvenilom. Viđenje je potrajalo nekoliko minuta, a onda nestade.

Sveti obred se one večeri nastavio u suzama i uzdasima, i ispovjedaonice su bile pune sve do ponoći; jer svi su htjeli da se ispovjeda kako bi sutradan mogli u svetoj Pričesti primiti ono prekrasno Djetešce koje im se ukazalo na oltaru.

dogadžaj je donio i Glasnik Srca Isusova 1906. godine (talijanski)

O Isuse, daruj mi Tvoj Božanski život. Neka kola Tvoja čista i dragocjena Krv cijelom snagom u mom srcu. Tebi poklanjam svo moje biće. Izmijeni me u Tebe i učini me sposobnom u svemu vršiti Tvoju svetu volju i ljubiti Tebe. O moj slatki Zaručnice, Ti znaš da moje srce nikog ne poznaje osim Tebe. Ti si otvorio u mom srcu nezasitne dubine, ljubiti Tebe. Od prvog trenutka, kad sam Te upoznala, započelo je moje srce Tebe ljubiti i utonulo je u Tebe, moje jedino Dobro. Tvoja čista i svemoguća ljubav neka je poticaj djelovanju. Tko može razumjeti dubinu Tvojeg milosrđa što izvire iz Tvog Srca?

Molitva svete Faustine (usp. Dn832)

Trinaestogodišnji dječak, poslije 15 dana, nenadano se budi iz bunila uoči prvog petka u mjesecu

U mjesecu svibnju 1913. razboli se u Genovi neki pobožni dječak, od 13 godina, i bolest ga spopade tako žestoko da je odmah od prvih dana izgubio svijest, i nije bilo nade da bi je mogao opet zadobiti. Njegova bijedna majka bila je sva izvan sebe od žalosti, jer se bojala, ako umre bez Sakramenata, da će se zauvijek izgubiti. O kad bi Bog dao, da sve majke znaju na taj pravi način ljubiti svoju djecu! A ipak, onaj dragi bolesnik bijaše tako pobožan Presvetom Srcu Isusovu i već je bio započeo Pričesti devet prvih petaka.

Zar ga je Isus mogao zapustiti u onim posljednjim trenucima?

Bilo je već petnaest dana da je u bunilu. I na dan 5. lipnja, uoči Prvoga petka onog mjeseca, najednom, na veliko čudo sviju, prenu se kao iz sna i zapita:

– Koji je sutra dan?

– Prvi petak – odgovori majka.

– A kako ću se sutra moći pričestiti, kad sam u krevetu?

– Ne boj se, moj sine, Isus je tako dobar da će on sam doći k tebi u pohode, kad ti ne možeš u crkvu – odgovori majka sva sretna, i odmah pozvaše njegova ispovjednika. Bolesnik se potpuno pri svijesti ispovijedi, onda se pomoli, pa opet upadne u svoje mrtvilo i probudi se tek sutradan kad mu donesoše svetu Pričest.

Kad je završio kratku zahvalu, opet upadne u dubok san. Za svih dvanaest dana što je još živio, nije više davao nikakva znaka svijesti.

Napokon, 18. lipnja, preda Bogu svoju lijepu dušu, a On ga je vjeran svom obećanju, možemo biti sigurni, primio u kraljevstvo svoje Slave.

Taj događaj koji pripovijeda vlč. Ardito u svojoj knjizi „Presveto Srce Isusovo, uzdam se u Te“, donijela je u svoje vrijeme i „Duhovna sedmica“ u Genovi, a potvrdile su ga osobe potpuno dostojne da im se vjeruje.

POBOŽNI UZDAH:

O Presveto Srce Isusovo, ufanje onima koji u Tebi umiru, smiluj nam se!